Als iedereen zichzelf duurzaam noemt, zegt dat woord uiteindelijk helemaal niets meer

Alles biodivers

Ik weet niet of je weleens een editie van Stad+Groen van voor tot achter hebt gelezen. Wij doen dat op de redactie uiteraard regelmatig. Aantal maanden geleden hebben we voor de grap wel eens geteld hoe vaak het woord biodiversiteit voorbijkwam. Ik weet het precieze aantal niet meer, maar aan twee handen hadden we bij lange na niet genoeg.

Dat zegt natuurlijk iets over het belang van biodiversiteit in onze sector. (Heel logisch) Maar misschien ook iets over ons enthousiasme om óveral het etiketje biodiversiteit op te plakken. Hetzelfde geldt voor duurzaamheid. Tegenwoordig is bijna ieder groenproject duurzaam, klimaatbestendig, natuurinclusief of biodiversiteitsverhogend. Liefst allemaal tegelijk. Nu komt Europa met nieuwe regels die een einde moeten maken aan dit soort groene jubeltaal. Sinds 27 september gelden strengere eisen voor duurzaamheidsclaims. Wie zijn product of dienst als duurzaam of milieuvriendelijk aanprijst, moet kunnen onderbouwen wat hij daarmee bedoelt. Ook aan duurzaamheidskeurmerken worden strengere eisen gesteld. De regels richten zich op bedrijven die consumenten iets verkopen, niet rechtstreeks op gemeenten en hun aanbestedingen. Maar de vraag is voor onze sector minstens zo interessant: hoe bewijs je dat je duurzaam bezig bent zonder dat het bewijs belangrijker wordt dan de verduurzaming zelf?

Een certificaat aan de muur is nog geen extra boom in de grond

Daar kun je moeilijk op tegen zijn. Ik vind het een prima ontwikkeling. Want als iedereen voortdurend roept dat hij duurzaam bezig is, zegt dat woord uiteindelijk helemaal niets meer. Maar er zit ook een andere kant aan. Zo las ik onlangs in het Financieele Dagblad een bijdrage van Barend den Heijer, de baas van Marcel's Green Soap. Hij wees erop dat de uren en euro's die bedrijven aan certificering besteden, niet tegelijkertijd naar het daadwerkelijk verduurzamen van hun producten kunnen gaan.

En dat zette me aan het denken. Want ook in onze sector zijn we bepaald niet vies van certificaten, keurmerken, audits en rapportages. Gemeenten willen terecht weten of hun aannemers duurzaam werken. Opdrachtgevers vragen steeds vaker om aantoonbare resultaten. Maar hoe voorkomen we dat straks een steeds groter deel van het groenbudget naar het bewijzen van duurzaamheid gaat in plaats van naar duurzaamheid zelf? Natuurlijk moeten bedrijven kunnen bewijzen wat ze beweren. Anders kan iedereen zich duurzaam noemen. Maar laten we oppassen dat we niet doorslaan in certificaten, keurmerken en papierwerk. Want uiteindelijk moet het geld vooral buiten terechtkomen.

Een certificaat zegt iets over hoe een bedrijf werkt. Maar wat levert dat werk daadwerkelijk op? Hoeveel bomen zijn er geplant én aangeslagen? Hoeveel verharding is verdwenen? En is de biodiversiteit er werkelijk op vooruitgegaan? Dat lijkt me interessanter dan het zoveelste logo op een website. Certificering is nuttig, zolang het een middel blijft en geen doel op zich.
En misschien moeten we op de redactie ook maar weer eens het woord biodiversiteit gaan tellen. Al lijkt het me nog interessanter om te kijken hoe vaak we vertellen wat er daadwerkelijk voor die biodiversiteit is bereikt.

Willemijn van Iersel
Hoofdredacteur

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!